

Баба Тонка притиска до гърдитѣ си туркинята и сълзитѣ бликватъ. Нѣкаква сладка мжка гали сърдцето ѝ, и ѝ е хубаво, хубаво. . .

— Да си ходя вече, — скача Сафиде-ханъмъ, — да си ходя. Казахъ ти: скрий се, бабо, за мене се скрий. Боже, ако Еминъ се върне въ кѣщи и не ме намѣри. . .

— Чакай! Азъ ще те изпратя!

Баба Тонка облича кожуха си, разпилява съчкитѣ да тлѣятъ бавно въ огнището и трѣгва следъ своята гостенка.

Вънъ вѣтърътъ ги посрѣща съ писъкъ и ледени камшици.

*

Слънцето бавно се издига. Вѣтърътъ хвърля предъ него едно бѣло облаче, иска да му припрѣчи пѣтя, но слънцето го изпива съ огнения си погледъ и трѣгва спокойно по широкото синьо небе.

День е. Отколе е съмнало, а изъ града мъртвило. И заптиета нѣма по улицата. Опустѣлъ ли е Русчукъ? Чума ли ги е погубила всички?

Баба Тонка тичешкомъ минава презъ глухата чаршия, плахо поглежда презъ полуотворенитѣ капаци на дюкянитѣ и ѝ се ще да писне, та да събуди и умрѣлитѣ.

— Кжде е владиката, кжде сж консулитѣ, кжде сж чорбаджиитѣ?

Тя стига до конака и съ две рѣце се вкопчава въ часовоя:

— Синко, води ме при валията, води ме, защото сетне ще бжде късно! Моля ти се, чадо!

Войникътъ я блѣсва грубо: